

til Landsthinget af Regjeringen, er bleven oversendt til Folkethinget, kjøndt ikke et eneste Memesse for Alvor vil prøve paa at paastaa, at de ikke for længe siden ere blevne gjennebehandlede i Landsthinget. Det bedste Bevis derpaa er jo ogsaa, at en enkelt af Lovene, nemlig Gendarmeloven, det første Aar var fremmet til en Betænkning, men saa igjen er forsvundet i Udvalgets Afgrund og ikke er set siden. Saalænge denne Stilling altsaa bliver uforandret, indrømmer jeg, at jeg ikke venter noget Udbytte af Arbejdet i Aar, men det er i alt Fald Flertallets Mening her ikke at gjøre det vanskeligere end nødvendigt at komme til en Forstaelse. At vige eller give efter paa de Punkter, som efter vor Mening ere lige saa vigtige for Landsthingets som for Folkethingets fremtidige konstitutionelle Betydning, kunne vi ikke. Det er jo en Selvsølge, at Landsthinget er ligesaa interesseret i, at der eksisterer god konstitutionel Orden i Landet, som vi, og at et fremtidigt Landsthing lige saa lidt kan staa sig ved, at et fremtidigt Folkething gennem provisoriske Lovforanstaltninger tvinger det til at bøje sig, som vi kunne være tjente dermed overfor Landsthinget. Naar man altsaa gaar ind derpaa, saa siger jeg, at udenfor dette Omraade er det ikke vor Hensigt at skabe nye Stridspunkter. Tværtimod — det udtaler jeg ganske aabent — det er Hensigten med denne Finanslovbehandling at ville undgaa saa vidt mulig alle Stridspunkter for ikke at gjøre en Forstaelse og et endeligt Resultat vanskeligt, og det er ganske utvivlsomt, at dersom Thinget nu vilde gjøre et Stridt, hvorved det forlod den Praxis, det hidtil har fulgt, dersom det vilde negte Bevillingen til Ribebanen, saa vilde det ikke blot derigjennem bevirke en Stansning i Banens Drift, hvilket jo økonomisk var en meget tvivlsom Foranstaltning, men ogsaa rejse et nyt Stridspunkt, som konstitutionelt kun vilde bidrage til at forøge Vanskelighederne i Stedet for at fjerne dem, og det kan derfor aldeles ikke nytte at gjøre noget Saadant. Disse Bemærkninger gælder ikke blot dette Forslag, men en Række af de øvrige Forslag, hvor der fra et enkelt æret Medlems (Bergs) Side er forsøgt at rejse nye Stridsspørgsmaal i Strid med, hvad Thinget i Fjor og i tidligere Aar har besluttet, nye Spørgs-

maal, hvorigjennem en Forstaelse maatte siges mennesselig talt ikke blot at blive vanskelig, men ligefrem umulig. Jeg skal ikke polemisere mod det ærede Medlem om hans Standpunkt. Jeg forstaar meget godt dette Standpunkt. Naar man har stillet sig paa det Standpunkt at ville holde Striden vedlige, ikke at ville have Forstaelse med Landsthinget, saalænge den nuværende Regjering sidder, saa er det ærede Medlems Fremgangsmaade konsekvent, ligesom jeg er overbevist om, at det ærede Medlem vil indrømme os, at, naar man har den Mening, at man vil have Forstaelse med Landsthinget uden Hensyn til hvilken som helst Regjering paa Grundlag af de Fordringer, man har stillet, saa vilde det være absurd, om man vilde stemme for det ærede Medlems Forslag. Jeg kan derfor indskrænke mig til disse korte Bemærkninger om dette saavel som om mange andre Forslag fra det ærede Medlems Side, thi de ere alle Resultatet af samme Betragtning.

Der findes dernæst i Betænkningen (Tillæg B. Sp. 143—144) en Bemærkning, paa hvilken jeg skal tillade mig at henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed, nemlig om Grundene til Nedgangen i Statsbanernes Indtægt i de sidste Aar, hvorom der har været forhandlet i Udvalget. Sammenlignes findes her en kort Fremstilling af denne Nedgang, hvorefter den i de sidste to Aar har været omtrent 1½ Mill. Kr. Det er i Anmærkningerne udtalt, at en Hovedgrund til Nedgangen er Dobbeltbilletternes forlængede Gyldighed og den dermed følgende Tægtnedgang. Det er imidlertid indlysende, at det kan ikke være Hovedgrunden. Det kan spille nogen Rolle, at man har sat Taxterne lavere, navnlig paa et Tidspunkt, hvor Trafiken paa Grund af daarlige Tidforhold maatte er bleven noget ringere. Det kan utvivlsomt ogsaa spille nogen Rolle, at de sjællandske Baner ere gaaede over til Staten, og overhovedet at Fordringerne til Statsbanerne og Hensynet til Publikums Tarv ere stadig stigende, at der maa oprettes flere Stationer, lættes flere Tog i Gang, sørges for forskellige Bequemligheder og sættes lavere Taxter. Alt det kan medføre nogen Nedgang, men er ikke tilstrækkeligt til at forklare den betydelige Nedgang, der har fundet Sted i 1886 og 1887. Jeg tror, at Grunden her-